

עין משפט
נר מצוה
מג:

כִּי אִם מִי פָּדִיָה מֵהֶלֶס
שָׂכַת הִלְכָה וּפָדִי
הִלְכָה כִּי פָתַח לְאֹרֶן קָה
קוֹשֵׁי־לֵיִם לֵיִם סִימָן שֵׁל
סַעֲדָה וְ:
כִּי בִּג מִי שֶׁסָּפְדוּ הִלְכָה
כֵּן וְכֵן מִי שֶׁסָּפְדוּ לֵיִם

תום' י'שנים

(א) וַתִּשְׁמַע לַיהוָה שֵׁשׁ
לְחֹת הַכֹּהֵן דָּלֵה רֵחַל בְּרִית מִקְדָּשׁ
מִמַּחֲמַת מִיָּדָם כִּי־
(ב) וַלְפִי מִיֵּנִי הָיָה לְפָנָי
דָּבָר מִשּׁוּם הַקֶּדֶד אֵלֶּה
שִׁמְעִי אֵלֶּה וְלִבִּי לִשְׁמֹעַ
לְפָנֶיךָ לְחַמּוּךָ:
(ג) וַתִּשְׁמַע דְּחֹת דְּחֹת הַכֹּהֵן
דְּחֹשָׁה לְהִשְׁמַע עֲרִיטָה
(ד) וְהָיָה (דָּבָר עֲרִיטָה)
וְהַיְיָרָם עֲרִיטָה מִשּׁוּם אֵלֶּה
שִׁמְעִי תִּהְיֶה וְלִבִּי וְלִי
דְּחִיטָה לְפָנֶיךָ וְלֵב עֲרִיטָה דְּחִיטָה
לְפָנֶיךָ (אֵלֶּה) וְהָיָה מִשּׁוּם
לִי בְּרִית (אֵלֶּה) דְּחֹשָׁה כִּי־
תִּהְיֶה דָּבָר קֶדֶד לְהִשְׁמַע תִּהְיֶה
כִּרְמִי וְקִבְּחָתָה אֵלֶּה וְהָיָה
מִשּׁוּם עֲרִיטָה:

דביע חגאל

[illegible]

הם צהם מלפניהם. מימה בלא
שום חוס מאי איסור איכא
ציניאו כל אחד מטה ליב עליה
והו אמאי מייתי ברשא מטה והדר
ומחללת ימיהו עד שיחם להם גם
ומעלה ויביאו ממות ומחללות יחד
גראה דלחמורבן רבנן למיעבד היכרא
הוא לנרן חי כל כמה דליפס
ומיעבד: **ופורסין** עליהן זה

וּזְרָק בְּהָיָה כְּמוֹ שֶׁפִּי רָע
וְדוֹרְחָא מְלַמְּלָה לְמַטָּה שְׂרֵי מְלַמְּטָה
יְעֵנִי דִּיבְרֵי דְרַב הוֹנָה אֲחָא לְקַמְיָה דְרַב
לֵלְלָא שִׁיּוֹר אֲסוּר הֵיטּוּ מִשּׁוֹם שְׁהִמְחִי
וְרָב הוֹנָה אִיתִי מִכָּאן לִיב דְּלִין כְּלִי מִ
וְרָב הוֹנָה הִפְסֵד מְבַרְכָּה שְׂרֵי דְרַב הוֹנָה
וְיֵשׁ תַּנְיָא וּזְרָק אֵת הַמַּטָּה פּוֹרֵס
לֵלְלָהּ הִי וְלֹא הִי אֲלֵא מוֹסַפָּה אֲחָא
וְעוֹשֶׂה שְׁבִיל חֵי אִי נָמִי שִׁיב אֲחָא
וְשִׁבְלִי חֵי כִּיּוֹן דְּשִׁבְעָת עֲשִׂיָּה הֵי
וְשִׁבְלִי דְּבָעָא עֲשִׂיָּה עֲשִׂיָּה דְּבָנִי
וְשִׁבְלִי דְּבָעָא עֲשִׂיָּה עֲשִׂיָּה דְּבָנִי

ע"ק דרב אדרב דהכא סבר שמיא ט
מדרב אלאמרי בי רב וצפרקא ה

כירה פרק שלישי שבת

החשיב עֲיִייתו. וא"ת והא' אסור לרדותם כדמציא בסוף פרק המנעיס (לקמן ע"ה) ושם הרודה חלות דנש' בשוגג חייב וטעם דברי ר"א ולרבען שבות מיהא ליכא והכי דבר שאינו מיטל י"ל דמיה' לרדויות ומונחות שם כבורה' או נמי גרילות שיש דנש' ע"ג ח"ת ואמרו' אינו צריך רדייה:

דאיכא דבש בימית
מאי איכא למימר לא
שתי חלות והא מוקצו
הא לא חשיב עליהו
דתיי ובלבד שלא ית
בדירה בר"א כחשיב
עליהן אסור קמ'
וילבד שאלא יתכין
ל' מוקצא א' ר' יהודה
הא דבר שאין מתכוין
מבאי ובלבד שלא ית
במזודה דלישבוך לה

ליתצדו ממילא רב אש
החמה ובימות הגשמי

ובגשמים מפני הגשם
ויבוימו תשרי דאיכא חס
גשמים ואיכא דבש א
ואמרו ליה לר' צחק
לשמעתין בבבל דא"
למת בשביל חי ואי
בשביל מת מאי היא ר
יבין תנא שילא מרי "מ
שני בני אדם ויושב
זה מביא מטה ויושב
זה מביא חס לר'
ויציל ופורסין עליון
והולך לו וזה זוקף ר
ונמצאת מחצה עשויו
המוטל בחמה רב יהוד
ממטה למטה רב חני
דרב אמר "מניה עליו
היכא דאיכא ככר או
פליגי דשרי "כי פליגי

הצד שמיה מלטול
מ'אין מ'
הדליקה אמר ר'
שמצילין את המת מפני
אי דליכא מ"ט ד'
סבר מלטול מן הצד ש'
הצד שמיה מלטול והיינו

אכל ממנו למעלה אסור
ועלה אסור וכן ביטחא וכן
האכלו לו כרוך גודל ואסור
החמנוה לו כד עשוהו
אלא לדר הניטל * מה
לעיל: זה וזה שפחה. ח
הי מקו שלח תפול החמה
בגל מים (אין) ניטל החמה
עס המה: ונשכח: והכל
השעה בשביל של דבר
אכר וכד ויטעק ואין לו אלא
ש לר"י בדבר של הכלים
ש ויטעק * מילין * שם קמח
הי (במ' כז) ונפדה בים

דאָיכאַ דעם. דער הײַנט: שפּי חלום. כל הכוונות עושין אותם הדבורים חלום חלום של נפישות דעם ושעור וכשרורים אותן מניחין בה חשים שיפתקרו מן הדבורים כל ימות הגשמים דעתן בהחיות את הספינה (ויצ"ט). הלוקח חלומות על דבריו מניח שפּי חלום.

לדבורים. הדך הוה ליה דבר שאין
ניטל ואפי' הטלטלין מתחלת הלילתו;
דחשיב עלייהו. מתחמול לזכרלה;
ומני. הלא נלכדמם לתורה בשמיים
וקמי דדבר שאין מתכון מותר כר"ש;
אי ר"ש. אמר *למה לי לזקוקים
בשמיים? עלא יעשו כמחול. שלא
יבטלו כולם אלא דנצטוק רוחא שיטלי
לנאט לזי הכי דלא ילמדו דלא יכסיו
ממילא ואפי' דלא מירין למימד אקור;
כזא אפי' אמר. לעולם דליכא דבש
טובא ודקשיא לך ימות הגשמים
הקמי דב ימות הגשמים *למשפטי.

רווחא כי היכי דלא
אמר מי קתני בימות
בחמה מפני החמה
ם קתני ביומי ניסן
ה (ואיכא צינה) ואיכא
הו רב ששת פוקו
בר הרגמא רב הונא
הונא עושין מחיצה
עושין מחיצה לכות

מאלה ולכשירו נשמטין והולקין להם. ודוקא נקט חס להם מלמטה כדא שניא המטות לישיה כדאש והדר מחלל פשוט עולין ללל ואחיון אורח בדיוקא עד ללל שעה שחפוס וישמטוס דהוא ליה כי הוא דאמרין (עירובין דף קפ.) אכל מדרתא למלמטה למטה שרי אכל לאחיו מעיקרא מטות לללוי האכל דהוא ליה מלמטה למטה כדכך בנין וק"ל) אין עושין אהל עראי בעתהיל בשבת: הופכו ממטה למטה. עד שנגיע ללל: מן הדר. כלמחר ד: ה' דליה. והאי מלילוי דקמחר ר' יהודה בן לקיש דמטלטל ליה להדיא הוא: מאי טעמא דר' יהודה. אלא לאו מן הדר הוא דקשרי:

הדליקה היכי דמי אי דאיכא ככר או תינוק מ"ט דתנא
 יהודה בן לקיש אלא לאו במלמול מן הצד פליגי דמר
 ית' מלמול ומ"ס לא שמיה מלמול לא יר"ע מלמול מן
 מעמא דר' יהודה בן לקיש דמתוך שאדם בהול על מותו
 אי

שום אהל כדאמר' בהמציא דרי יין (וי'ל: לז: וסא) אמר רב יהודה
ידרא וכן חביטא ופוריא דהא דאמר' בהמציא מפילין (ועירובין קכ.)
ה טפא למחר פטטוה מוסף על אהל ערואי הוא ושפיר דמי אכל
והאס מוסף פורש עליהם היה טעוה אהל כדרך לעשות אהל ארצי'
יה המיטף למחר לא חשי טעוה או שמא היו מוסיפין שם אס
ה לרי' ודבא לא שרי אלא שבלי ח ופ' מי שהוליוהו וסא
המת ועל האוכלין והאס מוקי לה במציא דביעית שסוקה כסירה
שבלי מת וסא לומר דהאס מת לא שרי אלא עניין נראה שפיר
זו. ואין לר' יוחנן דהאס מת חתם האהל דהי' שיהא גזירה
זו. וביטא מן הצד שיהא זכא. ונראה לרי' דכן הלכא מלא
וטעא אחת וטעס דרבי יהודה בן לקיס מתוך שאדם כהול כו'. אלא
מן קבא. פסיק בר גמולן כר' אלעזר בן דמאי דקסבר לא שמיא טעול
אמרי בן גמולן מן הזל לא שמיא טעולו (ובדוכתא אמרי'
וב' עה: וסא) מרירי מלימיה דרב ודאמרי בן רבי ועוד ודאמר אסר

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲמִיל לֵ: לַקָּמֶן קָמֹב:.
(ב) וְלַקָּמֶן קָבֵב קָמֹב:.
(ג) חֹסֶם פִּי־ד' יִמָּחַ פֶּה:
(ד) יִמָּחַ שֵׁם (ה) וְלַקָּמֶן קָבֵב:.
(ו) מִה־ר' שֶׁנֶּחָם הִגִּיד וְיִלְלָה
מִשְׁמַע דְּאַחֲ"ג דְּאַחֲ"ר,
(ז) זִ"ל דְּהֶסֶל.

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף דש"י

[illegible]

רַב גִּסְיָא גָּמַל

אמר ליה לא נצרכה אלא לאותן ב' חלות. מנהג הוא בעת חתימת הרבש מן הכוונות להגיד ב' חלות לעסק הרבורים, והשישחבה עיקר דיליה כבבא [בתרא] בפרק המוכר את הספינה וזו הן חלות רבש מניה שתי חלות חיצונות.